

A nagykanizsai Zsigmondy Vilmos–Winkler Lajos Műszaki Középiskola fizika munkaközössége és a KöMaL idén is megrendezte a nyári kísérletezős tábor a pontverseny élén álló I., II. és III. osztályosok számára. Július első hetében Nagykanizsa közelében a Csónakázó tó partján fekvő „Zöld tábor” adott otthont a rendezvénynek, a szállást az iskola kollégiuma biztosította. A rendezvény támogatói jóvoltából a résztvevőknek a költségek egynegyedét kellett csak kifizetniük. A tábor főszervezője és házigazdája Bődéné Németh Margit volt, a szakmai programot pedig Részeg Anna, Varga István és Gnädig Péter állította össze és irányította.

A tábor hangulatát két résztvevő visszaemlékezésével próbáljuk meg felidézni.

G. P.

Sok olyan régi barátot láthattunk viszont, akikkel a Téli Ankéton, illetve a tavalyi táborozás alkalmával ismerkedtünk meg. Az egymással folytatott verseny mellett – amelyben 3–4 fős csapatok mérték össze tudásukat – kikapcsolódásként több más program is kínálkozott: kirándulás, „kommunikációs játék”, szalonnasütés.

A verseny élvezőnyébe kerülni szándékozókna fátadságot nem kímélve, rengeteg ötlet segítségével kellett nekilátni a tudásszínthez igazított, különleges témákkal foglalkozó napi öt elméleti feladathoz. A tábor vezető fizikatanárok segítőkészek voltak a menet közben újabb és újabb problémákat felvető példák megoldásában. Minden napra jutott egy mérés, amely olykor meglepő eredményeket produkált. Az elsősök és a másodikosok általában mechanikai mérést kaptak, egy (harmadikosokból álló) csapat elektromágneses jelenségek vizsgálatával foglalkozott. A feladatok kidolgozását minden nap fizikai totó zárta.

A kezdeti rossz idő sem akadályozott meg minket egy félnapos kirándulásban. A Nagykanizsától 8 kilométerre fekvő Pogányszentpéterre vezető erdei út az előző napi esőzések miatt igen sárosnak bizonyult (enyhe emelkedőn visszacsúszva tapasztaltuk, milyen az, ha μ elhanyagolhatóan kicsi!), de végül kárpótolt a kedves kis falu nyugodt hangulata.

Másnap a hamarabb beadott feladatok után a tanárok egy érdekes játékra invitáltak bennünket. A vetélkedő lényege a beszéd nélküli kommunikáció lehetőségeinek megismerése volt. A csapatok egy-egy tagjának meg kellett értetni egy adott mondatot a tó kb. 200 méterre lévő túlpártján várakozó társakkal. A pontozás az üzenet megfejtésének, illetve származási helyére való visszajuttatásának gyorsasága alapján történt. Vízijárművek használata, valamint a tó átúszása tilos volt! Egy csapat új segítségével próbálkozott az üzenet továbbításával, ám annak feszítőereje a nyílvesszőt csupán 20 méteres távolságra röpítette. A mondatot – miszerint: „A Természet olyan, amilyen” – mindenki betűnkénti kódolással hozta társai tudomására, de mindnyájunk figyelmét elkerülte a kis- és nagybetűk megkülönböztetésének lehetősége. Az üzenetet, annak megértése, dekódolása után, kb. 5–10 perces tóparti futással juttatták célba a csapatok.

A péntek esti eredményhirdetést egy kötetlen beszélgetés követte, ahol Gnädig Péter „mesélt” az emlékező fémekről (amelyek bizonyos nagyságú alakváltozás után képesek visszanyerni eredeti formájukat), és arról, hogy a színes TV képernyőjéhez érintett mágnes különböző színű, az erővonalakra emlékeztető, de azoktól mégis különböző vonalsereget hoz létre.

Az utolsó esti szalonnasütsérről szálláshelyünkre indulva még megcsodálhattunk egy távoli tűzijátékot, majd teli hassal, de szomorú szívvel vágtunk neki a városnak.

Liptai Bernadett, Ronyecz Andrea

Kazincbarcika, Ságvári E. Gimn.